

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813297200/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

ikke den Anstrengelse værd. Det vilde være afskyeligt, om jeg ikke ærede og elskede ham som en Søn. Det gør jeg ogsaa, men jeg savner en vis Sympati med ham. Jeg véd og paaskønner desuden, hvad jeg har i Deres Svoger, Ferdinand Lindal; ham er det ogsaa, som jeg egentlig takker for Deres Bekendtskab. En Time, som denne, er en Lyksalighed, hvorfra jeg henter Trøst for mange Dage. Jeg tror virkelig, at længe førend jeg saa Dem, eller vidste, at et Væsen, som De, gaves i Verden, har jeg længtes efter Dem, og betroet Dem mine Tanker. Det samme vil jeg nu bestandig gøre, i Fraværelsen, thi min Skæbne vil snart fjerne mig fra Dem. Men desværre! De vil ikke kunne vide det; De vil ikke kunne trøste eller svare mig, som i Aften.»

Fra denne Dag af havde en ubeskrivelig sød Fornemmelse bemestret sig Sophies Sjæl, og ligesom udbredt sig over hendes hele Væsen. Hun var rolig ved sine Følelser, hun sagde sig selv, at de var rene og søsterlige, fulde af kvindelig Attraa til at trøste og læge. Hun skjulte ikke for sig selv, at hun vel vidste, at Sardes elskede hende, men denne Kærlighed var efter hendes Overbevisning ren som de hellige Engles. Engang bragte han en Melodi, han selv havde komponeret til Goethes bekendte: *Trost in Thränen*. Den var sat til Akkompagnement af Pianoforte og Guitar. Annette satte sig til Pianofortet, Sardes ved Siden af med Guitaren, og bag Annettes Stol stod Sophie. Med et Udtryk, som ikke kunde komme uden

fra et med Digteren beslægtet Hjerter, sang Sardes denne Romance og ved de Ord:

»Die Sterne die begehrt man nicht,
Man freut sich ihrer Pracht.
Und mit Entzücken blickt man auf
In jeder heitern Nacht« —

følte Sophie en Bekræftelse paa sine høje Tanker om hans Følelsers ridderlige Karakter. Men i den næste Strofe:

»Und mit Entzücken blick ich auf
So manchen lieben Tag« —

løftede han sine Øjne op til hende med et saadant Udtryk, at hun ikke var i Stand til at beholde sin Plads, men gik ind i et tilstødende mørkt Værelse, hvor hun selv udgød Taarer, sympatiserende med Romancens næstsidste Linie:

»Verweinen lasst die Nächte mich«,

der i vemodige Toner lød ind til hende.

Ikke ganske bedrog Sophie sig i sine høje Tanker om den Kærlighed, der besjælede Sardes. Den var virkelig ikke uværdig det romantiske Spanien, hvori han længe havde levet, og hvis Digtekunst og Nationalitet dybt havde grebet hans Sjæl i Ungdommens Aar. I det hele var der i hans Væsen en besynderlig Blanding af Sydens og Nordens Karakter. Uden at